

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **K. K.**, narozen dne X,
státní příslušník Gruzie,
bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2019, č. j. OAM-837/ZA-ZA11-ZA22-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní

ochrany pro své obavy z možného pronásledování ze strany policie kvůli své drogové závislosti, ze které se snaží vyléčit. Žalobce pochází z Gruzie, která je považována za bezpečnou zemi původu dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Ze shromážděných zpráv vyplynulo, že ústava Gruzie garantuje základní lidská práva a svobody, včetně zákazu mučení a krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V Gruzii nedochází soustavně k pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Civilní úřady udržují efektivní kontrolu nad bezpečnostními složkami. Centrální vláda nemá pod kontrolou pouze území Abcházie a Jižní Osetie, které vytvořily separátní státní struktury a jsou závislé na Ruské federaci. Gruzie je členem OSN a přistoupila k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. Žalovaný na základě výpovědi žalobce a zpráv o zemi původu vyhodnotil, že pro žalobce je možné považovat Gruzii za bezpečnou zemi původu. Vyšel z toho, že žalobcovým jediným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z obtěžování ze strany policie. Žalobce se však nikdy neobrátil o pomoc na gruzínské státní orgány. Stejně tak se nepokusil vyřešit své potíže přestěhováním na jiné místo v Gruzii. Namísto řešení svých problémů v zemi původu se rozhodl zemi opustit a po vypršení bezvízové možnosti pobytu se snaží svůj pobyt legalizovat pomocí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný uvedl, že obyvatelé Gruzie mají neomezenou možnost zvolit si místo svého bydliště. Připomněl také, že žalobce je dospělou, soběstačnou, praceschopnou osobou a žalovaný nenašel důvod domnívat se, že žalobce bude v přístupu k ochraně v zemi původu jakkoli limitován. Dále poukázal na to, že žalobce má možnost své případné problémy po návratu do vlasti řešit prostřednictvím zákonných ochranných mechanismů. Je možné se obrátit na Generální inspekci policie či gruzínského ombudsmana. K žalobcovu zdravotnímu stavu uvedl, že v zemi původu mu byla poskytnuta potřebná zdravotní péče a léčba závislosti byla plně hrazena z příslušného zdravotního programu. S ohledem na to, že žalobce neprokázal, že by v jeho případě nebylo možné Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu, zamítl jeho žádost jako zjevně nedůvodnou.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce v žalobě tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný porušil § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nezjistil totiž stav věci takovým způsobem, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Přijaté řešení také není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu. Dále porušil § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu tím, že nezohlednil skutečnosti ve prospěch žalobce. Tím porušil § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle těchto ustanovení.
4. Žalobce uvedl, že se rozhodl opustit vlast ze strachu z pronásledování ze strany policistů, kteří jej opakovaně a bezdůvodně zadržovali a vyhrožovali mu vykonstruovaným procesem, při němž by mu podstrčili drogy a následně by jej stíhali právě za držení těchto látek. Pronásledování podle něj probíhá z důvodu politických názorů jeho otce. Žalobci byly připisovány shodné politické názory z důvodu jejich příbuzenského vztahu. Takovou praxi policejních orgánů potvrzuje množství obyvatel Gruzie a je popsána rovněž v oficiálních zprávách o zemi původu. Gruzínské státní orgány v obyvatelích s opačnými politickými názory vzbuzují strach výhrůžkami vykonstruovaných procesů. Žalobce pociťoval obavy natolik silně, že se rozhodl opustit zemi původu, ještě před tímto rozhodnutím však pociťoval pronásledování. Odešel, neboť byl vydírán, že by sám čelil vykonstruovanému procesu, tedy jednoznačnému porušení lidských práv.

K pronásledování docházelo výhradně v souvislosti s politickými názory žalobcova otce, které byly připisovány i jemu samému. Policisté, kteří ho zadržovali, dokonce přímo zmínili výše popsanou praxi s podstrčením drog. Žalobce uvedl, že pro pronásledování podle § 12 zákona o azylu není rozhodné, zda pronásledovaný připisované politické názory skutečně zastává či zda jsou mu připisovány, nýbrž pouze to, zda je na základě nich pronásledován. Současně podle § 14 (*správně § 14a – pozn. soudu*) zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Žalovaný se výše uvedenými úvahami nezabýval, neboť bez individuálního posouzení ihned přistoupil k zamítnutí žádosti pro nedůvodnost. Tento postup, jenž žalobce považuje za rychlejší procesní postup bez bližší individualizace, však žalovaného nezbavuje základních procesních povinností v souladu se správním řádem a zákonem o azylu, včetně základních zásad správního řízení. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nezohlednil veškeré okolnosti, jež žalobce během svých konzistentních a bezrozporných výpovědí uvedl. Z důvodu zvoleného procesního postupu žalovaný na žalobcovu žádost nenahlédl individualizovaně, nýbrž jen jako na „další z mnoha žádostí z Gruzie“. Žalobce dále upozornil na Příručku UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, podle níž stanovení právního postavení uprchlíka v první řadě vyžaduje spíše vyhodnocení vyjádření žadatele než úsudek o situaci v zemi jeho původu. Vyhodnocení subjektivního aspektu je neoddělitelné od osobnosti žadatele, jelikož psychologické reakce různých jednotlivců nemusí být v totožných podmínkách stejné. Žalovaný tento subjektivní prvek zcela opomenul. S ohledem na to, že žalovaný nepřistoupil k ucelenému hodnocení žádosti a nesprávně pracoval s důkazním materiálem, žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky považuje za liché. Odkázal na podrobnosti ve správním spise a v napadeném rozhodnutí. Trvá na tom, že postupoval řádně, zabýval se žalobcovými tvrzeními a posoudil je v rozsahu § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy v souvislosti s tím, že Gruzie je považována za bezpečnou zemi původu. Především zjistil, že Gruzie splňuje základní demokratické principy a v souladu s § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu byla zařazena na seznam bezpečných zemí původu. Zdůraznil, že bylo na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě Gruzie není bezpečná, což se mu nepodařilo. V rámci správního řízení popsal prožité potíže, nicméně nevyužil dostupných prostředků ochrany v zemi původu, ani nevyužil možnosti vnitřního přesídlení. Namísto toho zvolil odjezd z vlasti a pokusil se legalizovat pobyt prostřednictvím zákona o azylu, k čemuž tento zákon neslouží. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti.
7. Žalobce podal dne 19. 9. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je gruzínské národnosti, hovoří gruzínsky, je pravoslavného vyznání a nikdy nebyl členem žádné politické strany a o politiku se nezajímal. Od roku 2016 je rozvedený, má dvě nezletilé dcery, které žijí s babičkou ve městě T., kde před svým odjezdem z vlasti žil i on. Prodělal žloutenku typu

C, s nímž se léčil v Gruzii, a neví, zda už je vyléčený. Dva roky bere lék Subotex, jednu tabletu denně. Jinak je nejspíš zdravý. Uvedl, že podal žádost o mezinárodní ochranu, neboť byl obtěžován ze strany policie. Pořád ho brali na policejní stanici a pokaždé mu vyhrožovali, že mu podstrčí drogy. Musel jim dávat peníze, aby ho pustili. Jeho otec podporoval stranu Sjdnocené národní hnutí, protože ho policie po smrti otce pronásleduje.

8. Dne 25. 9. 2019 s ním byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rámci něj žalobce uvedl, že má střední ekonomickou školu, ale v Gruzii se živil jako dělník na stavbě. Jeho dcery nyní bydlí střídavě u obou babiček ve městě T., kde on před svým odchodem bydlel ve vlastním domě. V roce 2001 začal brát drogy a ze závislosti se léčí asi dva roky. Bral léky Harvon a Ribaverin, které nemusel hradit, neboť byly hrazeny z programu na léčbu závislosti. Ze žloutenky se ambulantně léčil v roce 2007. Ve vlasti mu policie podstrčila drogy, odvedla ho na stanici a on jim musel zaplatit, aby ho pustili. Dělo se to podle žalobce neustále, naposled před jeho odjezdem z Gruzie. Jednalo se o Městskou policii T. a poprvé mu drogy byly podstrčeny v roce 2005. Dělo se to proto, že žalobcův otec podporoval Saakašviliho, nikoliv stranu Ivanišviliho. Žalobcův otec zemřel v roce 2001. Neví, proč ho začali obtěžovat až 4 roky po otcově smrti, nepamatuje si přesně data, ale poté, co k moci přišel Ivanišvili, vše se zhoršilo. Měli také obchod, jenž provozovala žalobcova matka. Ale v roce 2005 ji kontrolovala finanční správa a ona byla nucena obchod zavřít. Na postup policie si žalobce nestěžoval, všichni jsou podle něj s Ivanišvilim. Zadržení policií probíhalo vždy tak, že šel po ulici, policie ho zastavila a chtěla ho zkontrolovat, zda u sebe nemá návykové látky. Odebrali mu moč, sdělili mu, že je pozitivní na návykové látky, protože ho na pár dní zadrželi. Musel je vždy uplatit, aby ho pustili. V souvislosti s drogami však nebyl nikdy trestně stíhán. Takto byl zadržován vždy jen ve městě T.. Nepokoušel se odstěhovat jinam, neboť by to podle něj bylo všude stejné. Takto byl obtěžován i v průběhu léčby závislosti. V roce 2019 se rozhodl, že vycestuje. Českou republiku si vybral, neboť měl možnost letenek, není to daleko a je možné se zde domluvit rusky. S vycestováním neměl žádné problémy. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až po dvou měsících pobytu zde, neboť do té doby měl vízum. Sdělil, že především potřebuje legalizovat svůj pobyt na území České republiky. V případě, že by mu byla udělena mezinárodní ochrana, by zde chtěl pracovat. Pracovní pobyt si zde nevyřídil, neboť by mu ho údajně nikdo nedal. Také nevěděl, kde se vyřizuje. Od příjezdu do České republiky příležitostně pracoval. Jiné důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl. Součástí správního spisu je dokument ze dne 30. 4. 2019 nazvaný Informace OAMP Gruzie: Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav: duben 2019, a dokument ze dne 3. 7. 2018 nazvaný Gruzie, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav: červenec 2019.
9. Součástí správního spisu je úřední záznam o nedostavení se k seznámení s podklady pro rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 9. 2019. Žalovaný se k seznámení nedostavil, přestože mu předvolání bylo řádně doručeno dne 26. 9. 2019.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
11. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013

o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 19. 9. 2019, dopadá na toto řízení, včetně řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, procedurální směrnice, a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.

12. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Posouzení věci krajským soudem

13. Žalobce namítl, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci. Žalobce pocítoval obavy před pronásledováním ze strany gruzínské policie, žalovaný však bez jakéhokoli individuálního zhodnocení posoudil žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Toto ustanovení však žalovaného nezavazuje základních procesních povinností, včetně povinnosti respektovat základní zásady správního řízení, na jejichž aplikaci žalovaný rezignoval. Rozhodnutí vykazuje znaky svévole na straně žalovaného, neboť ten se dostatečně nezabýval subjektivními obavami žalobce. Žalovaný namísto řádné individualizace pracuje pouze s vlastní zprávou o bezpečnosti Gruzie coby země původu.
14. Soud všechny uvedené námitky posoudil a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.

Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven

pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Dle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví ministerstvo vyhláškou seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí; seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.

16. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí počítá s konceptem tzv. bezpečné země původu (§ 16 odst. 2). Definice tohoto pojmu je obsažena ve shora citovaném § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žadatele pocházející z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu, neboť podstatou tohoto konceptu je, že se neposuzuje existence důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko to, zda daná země podmínky definice bezpečné země původu splňuje. Základem vnitrostátní úpravy je procedurální směrnice.
17. Dle odst. 40 věty druhé odůvodnění procedurální směrnice pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost označit ji za bezpečnou a vycházet z domněnky, že je pro daného žadatele bezpečná, pokud žadatel neprokáže opak. V souladu s odst. 46 odůvodnění procedurální směrnice mohou členské státy bezpečnost země posuzovat případ od případu nebo označit země jako bezpečné přijetím seznamu těchto zemí. Dle čl. 37 odst. 3 procedurální směrnice se hodnocení, zda je země v souladu s tímto článkem bezpečnou zemí původu, zakládá na řadě zdrojů informací, přičemž toto ustanovení dále příkladmo vyjmenovává některé tyto zdroje. V souladu s Přílohou I procedurální směrnice pak mají členské státy při určení bezpečných zemí původu hodnotit: rozsah, v jakém je poskytována ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím příslušných právních předpisů země a způsobu, jakým se uplatňují; dodržování práv a svobod stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo Mezinárodním paktu o občanských a politických právech nebo Úmluvě OSN proti mučení; dodržování zásady nenavrácení podle Ženevské úmluvy; systém účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod. V samotné procedurální směrnici se však upozorňuje na to, že hodnocení, z něhož označení země původu jako bezpečné vychází, může ze své podstaty vzít v úvahu pouze všeobecnou občanskou, právní a politickou situaci v dané zemi a to, zda jsou původci pronásledování, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání v praxi postižitelní, jsou-li v této zemi shledáni odpovědnými (odst. 42 odůvodnění procedurální směrnice).
18. Žalobce uvedl, že se v případě návratu do Gruzie obává pronásledování ze strany policie. Česká republika využila možnosti neposuzovat bezpečnost země případ od případu, ale přijmout vnitrostátní seznam bezpečných zemí původu. Ten obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb. (dále jen „prováděcí vyhláška“). Podle § 2 bodu 7 prováděcí vyhlášky považuje Česká republika za bezpečnou zemi původu Gruzii (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie). Jelikož prováděcí vyhláška uvedenou zemi výslovně označuje za bezpečnou zemi původu, nemusel žalovaný zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Gruzie jako země původu. Gruzie byla do tohoto vnitrostátního seznamu bezpečných zemí původu zařazena vyhláškou č. 68/2019 Sb. V odůvodnění k návrhu této vyhlášky (<https://apps.odok.cz/veklep>; č. j. předkladatele MV-120060-4/OBP-2018) se uvádí, že tento seznam byl rozšířen o další země (včetně Gruzie) po vyhodnocení, které bylo provedeno na základě informací Ministerstva zahraničních věcí a informací z veřejně dostupných zdrojů, přičemž byla zjištěna a

zhodnocena situace z hlediska uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace v jednotlivých zemích. Na základě toho pak předkladatel (žalovaný) v odůvodnění návrhu vyhlášky konstatoval, že v těchto zemích obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU nebo k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

19. Žalobce v tomto ohledu namítl, že žalovaný vyšel pouze z vlastního zdroje, aniž by blíže přihlédl k individuální situaci žalobce. Ze správního spisu plyne, že žalovaný vyšel z podkladu Informace OAMP Gruzie: hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav: duben 2019 ze dne 30. 4. 2019. Tento dokument vychází z dalších hodnověrných podkladů, jako jsou zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA, zpráva Amnesty International, zprávy OBSE, zpráva Evropské komise, apod. Dále vyšel ze zprávy nazvané Gruzie, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav: červenec 2019 ze dne 3. 7. 2018. Ta vychází z obdobných podkladů jako prvně uvedená zpráva. Obě citované zprávy jsou „kompilátem“ těchto podkladů, které je možné považovat za objektivní a dobře informující o stavu v dané zemi. Jedná se o nezávislé a veřejně uznávané zdroje, jejichž zprávy žalovaný nedezinterpretoval ve vztahu k osobě žalobce. Nadto řízení o mezinárodní ochraně v případech, kdy žalobce pochází z bezpečné země původu, jsou „omezena“ pouze na přezkum toho, zda je daná země stále zařazena na seznam bezpečných zemí původu. Tento koncept je odrazem příslušné evropské úpravy citované výše (bod 17). Žalovaný tedy vycházel ze zcela dostačujících zdrojů.
20. Žalobce dále namítl, že žalovaný k jeho žádosti nepřistoupil dostatečně individuálně. Nepřihlédl k žalobcově přesvědčení, že je pronásledován oblastní policií pro politické názory svého zesnulého otce. Pronásledování mělo spočívat v opakovaných zadrženích žalobce, při nichž musel podplácet policii, aby ho pustila na svobodu. Oblastní policie mu jinak vyhrožovala vykonstruovaným procesem proti němu za neoprávněné držení drog, které by mu podstrčila. Tím se však žalovaný nezabýval, neboť přistoupil k aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu.
21. Pokud členský stát označí některou zemi za bezpečnou zemi původu, uplatní se vyvratitelná domněnka, že tato země je pro daného žadatele o udělení mezinárodní ochrany bezpečná (srov. odst. 40 odůvodnění procedurální směrnice). Je pak na žadateli (žalobci), aby prokázal, že v jeho případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze, tedy že právě v jeho konkrétní situaci existují oprávněné důvody nepokládat danou zemi za bezpečnou (srov. odst. 40 odůvodnění procedurální směrnice). K prokázání těchto skutečností musí předložit závažné důvody (srov. čl. 36 odst. 1 procedurální směrnice), kterými zpochybní pro svůj konkrétní případ existenci jednotlivých charakteristik bezpečné země původu podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Jen tak může dojít k vyvrácení uvedené domněnky, v důsledku čehož označení jeho země původu jako bezpečné pak již není směrodatné (srov. odst. 42 odůvodnění procedurální směrnice). Z toho plyne, že v řízení o individuální žádosti žadatele o mezinárodní ochranu, jenž pochází z bezpečné země původu, tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní nejprve tohoto žadatele, jenž musí vlastní procesní aktivitou prokázat, že v jeho případě nelze považovat zemi jeho původu za bezpečnou. Charakteristickým znakem řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě bezpečných zemí původu je zvýšení důkazního břemene a břemene tvrzení ve vztahu k žadatelům. Tím se situace, kdy je aplikován koncept bezpečné země

původu, liší od obecných pravidel řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. S ohledem na uvedené nelze přisvědčit argumentu žalobce, že žalovaný porušil jeho práva, pokud jeho žádost posuzoval jen jako „jednu z mnoha z Gruzie“. Je povinností žadatele nejen tvrdit skutečnosti relevantní z pohledu mezinárodní ochrany, ale zejména tato tvrzení prokázat (shodně rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Jak potvrdil NSS v usnesení ze dne 17. 6. 2020, č. j. 6 Azs 62/2020-27: „[N]ejvyšší správní soud zdůrazňuje, že označení Gruzie za bezpečnou zemi původu zvýšilo důkazní břemeno a břemeno tvrzení na straně stěžovatele.“ Bylo tedy na žalobci, aby prokázal, v čem je právě jeho žádost specifická.

22. Jedním z důkazních prostředků, jímž může žalobce prokázat, že v jeho případě nelze zemi jeho původu považovat za bezpečnou zemi původu, je i jeho věrohodná výpověď. Její obsah ovšem musí svědčit o tom, že v případě konkrétního žadatele existují závažné důvody, pro něž nelze zemi původu ve vztahu ke konkrétnímu případu považovat za bezpečnou zemi původu. Obavy, které žalobce popsal, neměly takovou konzistentnost, intenzitu ani relevanci, aby mohly žalovaného vést k meritornímu posouzení žádosti žalobce z hlediska forem mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Žalobce uvedl, že mu bylo vyhrožováno oblastní policií zahájením vykonstruovaného procesu pro držení (podstrčených) drog. Dosavadní incidenty s policií popsal tak, že byl vždy zastaven příslušníky policie, kteří mu následně oznámili, že dle vzorku moči požil návykové látky, a odvezli ho na policejní stanici, kde ho drželi, dokud je neuplatil. Až potud by bylo možné považovat žalobcovu výpověď za věrohodnou, neboť již v době, kdy měl první problémy s policií, byl závislý na návykových látkách, přičemž užívání drog je v zemi původu tvrdě potíráno. Z výpovědi žalobce vyplývá, že nikdy nebyl stíhán za užívání drog či jinou trestnou činnost související s návykovými látkami, že zadržení se „vykoupil“ poskytnutím úplatku. I toto je věrohodné tvrzení, přičemž lze doplnit, že mezi poskytováním úplatků a skutečností, že žalobce nebyl trestně stíhán, je patrně příčinná souvislost. Incidenty žalobce spojoval s politickým přesvědčením svého otce, který podporoval Saakašviliho. Žalobcův otec zemřel v roce 2001, incidenty probíhaly od roku 2005, za obtěžování stáli příznivci Ivanišviliho. V tomto aspektu je žalobcovu výpověď zjevně nevěrohodná. Michail Saakašvili byl gruzínským prezidentem od ledna 2004 do listopadu 2013 (s krátkou přetržkou). Bidzina Ivanišvili se začal politice věnovat až v roce 2011 a parlamentní volby vyhrála jeho politická strana Gruzínský sen v roce 2012. Z toho plyne, že žalobce nemohl být pronásledován od roku 2005 přívrženci Ivanišviliho, naopak v té době se Saakašvili, kterého měl předtím jeho otec podporovat, těšil vysoké oblibě mezi obyvateli (v prezidentských volbách v roce 2004 získal cca 95 % hlasů). Z žalobcových výpovědí nevyplýval jakýkoliv náznak toho, že byl skutečně zadržován pro politické názory svého otce, což ani časový sled událostí sám o sobě nepotvrdil. Fakt, že obchod jeho matky kontroloval finanční úřad, sám o sobě nic takového neprokazuje. Žalobce je dle své vlastní výpovědi od roku 2001 drogově závislý, pročez nebyl nikdy trestně stíhán, avšak obsah návykových látek v moči byl dle jeho výpovědi vždy důvod jeho zadržení. Žalobce sám vypověděl, že se jednalo výhradně o příslušníky oblastní policie ve městě, kde žil. Proti tomuto postupu policie nikdy nebrojil u nadřízených orgánů. Ze zpráv o zemi původu plyne, že státní orgány a bezpečnostní sbory jsou v rukou centrální vlády, která dodržuje lidská práva a svobody. Ze shromážděných zpráv neplyne, že by v Gruzii nebylo možné dovolat se ochrany proti nesprávným úředním postupům. Žalovaný také poukázal

na existenci Generální inspekce policie či gruzínského ombudsmana, který se těší velké vážnosti. K prokázání nemožnosti dosáhnout ochrany proti vydírání ze strany policie žalobce nedoložil žádné konkrétní důkazy (např. právě zmíněné zprávy o zemi původu), jeho výpověď není v tomto ohledu natolik podrobná a přesvědčivá, aby ji bylo možno považovat za důkaz o nedostupnosti efektivní ochrany ze strany státních orgánů. Žalobcovo tvrzení o nesmyslnosti vyhledání ochrany u jiných státních orgánů, neboť jsou všichni s Ivanišvilim, není směřodonné. Uvedl, že on sám není žádného politického přesvědčení a o politiku se nezajímal a otcovy politické názory jsou mu přičítány neprávem. Proto nelze dojít k závěru, že i za předpokladu, že by skutečně všichni byli s Ivanišvilim, by žalobci nebyla poskytnuta ochrana jakýmkoliv orgánem nadřízeným oblastní policii ve městě T.. Stejně tak nelze považovat za dostatečný důkaz žalobcovo tvrzení o existenci množství obyvatel Gruzie, kteří se potýkají s obdobnými problémy jako on. Obsah žalobcem sdělovaných informací proto žalovaného ani soud nepřesvědčil, že by pro něj Gruzie nepředstavovala bezpečnou zemi původu.

23. Povinností žalovaného není shromáždit zprávy o zemi původu, jimiž by vyvrátil odůvodněnost žalobcových obav z návratu. Takto je žalovaný povinen postupovat v případě žádosti o mezinárodní ochranu, kterou nepodal občan bezpečné země původu. V případě žadatelů pocházejících z bezpečných zemí původu však tíží důkazní břemeno žadatele, kteří musí prokázat svá tvrzení o tom, že v jejich případě nelze považovat zemi původu za bezpečnou. Žalobce ovšem žádné důkazní prostředky na podporu svých tvrzení ve správním řízení (ani v žalobě) neoznačil. Je také nutné připomenout pro věc velmi významnou skutečnost, a sice že žalobce má neomezenou možnost se po návratu do země původu usadit v jiné (bezpečné) oblasti Gruzie, tedy není nucen se vracet do svého původního bydliště; možnost takového postupu ostatně naznačil již žalovaný ve svém rozhodnutí. Žalobce pak proti tomu nic nenamítl ani neoznačil důkazy, kterými by tuto možnost vyvrátil.
24. Žalobce dále namítl, že se žalovaný nezabýval jeho subjektivním pohledem na potíže, které měl v Gruzii. Stejně tak se podle něj žalovaný „vyhnul“ meritornímu posouzení žádosti, neboť k ní přistoupil jen jako „k další věci z Gruzie“. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Z toho plyne, že pakliže žalovaný dospěl k závěru, že Gruzie je bezpečnou zemí původu, a žalobce neuvedl žádnou okolnost, pro kterou by právě v jeho případě byla tato domněnka vyvrácena, již skutečně neměl posuzovat azylový příběh z pohledu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. K žalobcovým tvrzením, že žalovaný chtěl být s věcí rychle hotov, soud podotýká, že se jedná o ničím nepodložené domněnky. Naopak z výše uvedeného plyne, že žalovaný postupoval souladně se zákonem. Přestože žalovaný poměrně zjednodušeně a nepřesně uvedl, že důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je jeho závislost, z níž se snaží vyléčit, tato nepřesnost nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť žalovaný svým celkovým postupem neporušil žádná žalobcova práva a napadené rozhodnutí vychází z řádné vyhodnocení žalobcova azylového příběhu. Žalobní bod není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji na základě § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. září 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce